

Els bessons congelats

Andreu Martín
Jaume Ribera

Andreu Martín

Jaume Ribera

Els bessons congelats

Fanbooks

© 2015, Andreu Martín i Jaume Ribera
© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62 s.l.u.,
Fanbooks, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

© Imatge de coberta: Shutterstock

Primera edició: gener del 2015

Autors representats per
The Ella Sher Literary Agency

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Reinbook
Dipòsit legal: B.22.020-2014
ISBN: 978-84-16297-06-1

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

1

En la soledat i la penombra del soterrani del bar del meu pare, en aquell racó que des de feia anys utilitzava com a despatx, vaig encendre l'ordinador i, a Google, vaig escriure «bessons congelats».

Em van aparèixer uns 246.000 resultats, gairebé tots referits a senyores que, després de recórrer a òvuls congelats per quedar embarassades, havien sigut mares de bessons. En una pàgina, una mare explicava que, quan van arribar a casa després d'esquiar, els seus fills bessons estaven congelats, però vaig entendre que es tractava d'una hipèrbole per expressar que havien passat molt de fred. En una altra pàgina, un alpinista descrivia com se li havien congelat els bessons mentre escalava l'Aconcagua, però evidentment es referia als músculs de les cames.

Els primers indicis del que buscava van aparèixer en pàgines de contingut esotèric, entremig de fenòmens paranormals i teories conspiradores, entre fotos autèntiques del Ieti, la mort de Paul McCartney el 1966 i la seva substitució per un impostor, la biografia del Bigfoot, els vampirs que viuen entre nosaltres, les combustions humanes espontànies i els viatges astrals a Ganimedes. Normalment, eren referències sarcàstiques i desdenyoses: «aquest cas és autèntic, no com el dels bessons congelats», «de moment, semblava

un cas com aquell dels bessons congelats però després es va comprovar que tot havia succeït realment», «no em vinguis amb bessons congelats, ara!».

Tot molt descoratjador.

A la fi, vaig trobar algú que parlava del «cas misteriós dels bessons congelats» amb respecte. De fet, només un, l'únic. El referent. Hi vaig clicar a sobre i vaig accedir al blog anomenat «La crida de lo desconegut» (sic), signada per un tal professor Emili Porqueres.

Allò era exactament el que buscava.

El cas misteriós dels bessons congelats.

Allà el tenia, davant meu.

El misteri que m'havia de salvar la vida.

L'última entrada de la pàgina web era de feia gairebé set anys. Des d'aleshores, no s'hi havia afegit res. Set anys són molts anys.

D'entrada, una il·lustració com de còmic que representava un paisatge nevad. El cim d'un pujol, les ruïnes ennegrides d'una ermita, dos avets i dos roures, neu verge de nevada rècord, cel cobert per núvols negres a través dels quals s'obria pas un raig de sol que queia, com el focus zenital d'un teatre, sobre dos nens vestits com protagonistes dels Pastorets i abraçats sota un dels roures.

Devien tenir «uns quatre anys», eren un nen i una nena i al dibuixant li havien sortit una mica capgrossos. Tots dos eren rossos groc llimona, tenien la pell tan blanca com la neu que els envoltava, els ulls tancats, al nen li penjava del nas el que semblava un moc i volia ser una petita estalactita de gel.

El text anunciava que set anys enrere, al poble de Vallde-nàs, a la Cerdanya, una dona anomenada Modesta Altarriba havia trobat enmig del bosc dos bessons d'identitat des-

coneguda morts, congelats. I els nens, després, havien desaparegut sense deixar rastre.

Hi havia una pel·lícula dels fets. Un enllaç a YouTube.

Vaig clicar-lo per veure-la.

Música de pel·lícula de por, amb timbals de fons i saxos rondinaires, amb un contrabaix amenaçador i insistent i, a la pantalla de l'ordinador, una sèrie d'imatges que se superposaven i anaven i venien. Signes del zodíac, figures espectaculars, un gravat a la manera de Doré que representava el monstre del llac Ness traient fora de l'aigua el cap i el coll llarg com un espagueti, una mòmia egípcia, el Saturn de Goya menjant-se els fills...

Els títols, venint des del fons, com saltant a la cara de l'espectador:

Misterios insondables.

Un desafío a la razón humana.

Esto es...

La cuarta dimensión.

¡Con la presencia de Cronos Morgan!

I apareixia l'esperpèntic Cronos Morgan, que s'havia fet famós quan jo era petit amb aquell programa on tan aviat sortien bruixes en actiu com persones que havien estat abduïdes per un ovni o friquis que deien que curaven el càncer només mirant fixament els ulls del malalt. Un home de cabells llargs i estarrufats i barba que li tapava la corbata, una mena de Luciano Pavarotti abans de la dieta, que parlava amb accent sud-americà, prolongant les enes i doblant les esses.

—*¡Despuéss de inntennssas innvestigassionnes, hoy vamooss a pressennntarless el apassionannte casso de loss gemeloss conngeladoss...!*

Us estalviaré els detalls del programa perquè ja us podeu

imaginar de què anava. No em podia creure que jo estigués al soterrani del bar dels meus pares mirant aquella porqueria i tractant d'entendre alguna cosa.

En les «*remotas tierras de la Cerdaña*», deien com si estiguessin parlant de les selves de Malàisia, els equips d'investigació havien localitzat l'«*avistamiento de dos seres fantasmales*».

Un home molt vell, pagès de més de noranta anys, balbucejava davant de la càmera en català subtitulat en castellà:

—Sí, recordo que deien que, el 1945, van desaparèixer del poble dos germans bessons, els de can Fumaire, cosins meus, un nen i una nena, que no eren cosins meus, eren fills d'un cosí, o sigui que eren com cosins segons o una cosa així, que deien que un dia van sortir a pasturar les vaques i ja no van tornar, que uns explicaven que se'ls havien emportat els maquis anarquistes i d'altres que els havien mort els nazis que passaven la frontera cap a l'Espanya de Franco. Rossos deien que eren, sí, rossets com un fil d'or...

I, de sobte, el 20 de desembre de feia set anys la senyora Modesta Altarriba s'havia trobat amb els dos bessons, rossets, congelats al peu d'un arbre, abraçadets l'un a l'altre. Morts.

La policia de Puigcerdà els va estar buscant durant tres dies. Helicòpters i gossos per la neu, declaracions d'un sergent dels Mossos d'Esquadra. Va ser aleshores que la notícia va sortir als diaris, no res, deu ratlles en un racó de la secció de societat: «La policia busca intensament els dos bessons de la Cerdanya».

El gruix del programa se l'endua a la senyora Modesta Altarriba, la dona que havia vist els bessons congelats un matí en què havia sortit a passejar. Prima i menuda, de pell molt blanca que contrastava amb els cabells massa negres per a la seva edat, potser tenyits, pentinats amb

un serrell que no s'adeia amb la seva condició de dona madura. Ossos petits, sensació de fragilitat extrema accentuada per la mirada intensa d'uns ulls molt grossos i molt foscos.

Me'n recordava. Un fragment d'aquella entrevista havia sortit unes quantes vegades en un programa d'humor on acumulaven les pífies i errades aparegudes a la tele.

—*¿Y qué le dijeron loss niños cuando se le aparecieron?*
—preguntava el Cronos Morgan.

—No em van dir res perquè eren morts —va respondre la senyora Altarriba.

—*¿Pero qué tipo de mensaje le transmitieron?*

—No ho sé. Eren morts.

—*Pero siempre hay un mensaje subliminal. ¡Piensen, piensen!*

—Doncs... No sé... Venien a dir que la mort existeix.

Malgrat els esforços de Cronos Morgan a la tele, es veia clar que la notícia s'havia anat desinflant durant aquells tres dies. El titular «Però han existit alguna vegada els bessons congelats?» havia estat el principi de la fi. Set anys després, ningú no en parlava, d'aquell afer. Tret del senyor Biosca.

Em vaig tirar enrere en la cadira, hipnotitzat encara per aquelles imatges delirants. Un misteri sense cap ni peus.

Un misteri que havia de resoldre, tant sí com no.

Perquè m'hi anava la vida.

Com havia arribat en aquell punt?

2

Hauríem de tirar onze dies enrere, per tornar en aquell divendres, 13 de setembre, divendres 13 que havia de marcar un abans i un després a casa.

El dia que, després de sopar, el pare va apagar la tele sense cap prolegomen ni explicació i va començar a escampar per damunt de la taula papers que treia d'una carpeta.

—Hem de parlar.

—Que passa alguna cosa? —va preguntar la mare, esverada per aquella expressió que anunciava males notícies.

El pare va engegar:

—Estem arruïnats. —I per si de cas l'enunciat no era prou catastròfic, va afegir:— Ens embargaran el bar i la casa.

Després va resultar que havia exagerat una mica però —i aquest era el problema— només una mica, gairebé gens. La situació econòmica familiar era desastrosa. Entre avergonyit i desesperat, brandant factures, extractes bancaris i contractes com quan un forense mostra al jurat els trosos d'un cadàver esquarterat, el pare ens va posar al corrent d'una situació que ja feia setmanes que li impedia dormir i que ens havia amagat, tant a la mare com a la meva germana Pili i a mi.

Feia uns anys, havia demanat un crèdit hipotecari per reformar el bar. Això va ser una època en què els bancs, quan rebien una sol·licitud de crèdit, reaccionaven preguntant: «Vol dir que en tindrà prou amb la quantitat que ens demana? Posats a fer, faci-ho ben fet!».

Com si tinguessin piles i piles de bitllets que ja no els cabessin a la caixa forta i no els quedés altre remei que regalar-los.

Li van concedir el crèdit per una quantitat superior a la que va comunicar a la família —els números a casa els portava ell— i vam fer les reformes. En principi, no hi va haver problema. La renovació del bar va atraure més clients, fins i tot vam muntar un negoci de menjars a domicili.

Anàvem tan sobrats que va invertir l'estalvi en un producte financer que al banc li van recomanar amb entusiasme. Així va resultar que estàvem pagant una hipoteca i uns interessos per uns diners que, de fet, ja eren dintre del banc.

Aleshores, va arribar la crisi.

Com a tot arreu, al nostre barri perifèric de Barcelona, molta gent es va quedar sense feina, i molts negocis van abaixar la persiana. Gairebé ningú ja no dinava a la carta, i no era gens inusual que dos clients que venien junts demanessin un sol menú del dia per compartir-lo. Si abans teníem jubilats que es passaven tota la tarda jugant a cartes i consumint un parell de cafès, ara més d'un, en demanar-los què volien prendre, contestaven coses com: «Si abans-d'ahir ja em vaig prendre un quinto!».

El pare va començar a tenir problemes per pagar les factures. A l'hora de la veritat, el producte financer en què havia apostat tots els estalvis no valia res i al deute del crèdit —al qual se sumava un altre crèdit anterior per a la compra d'una furgoneta— n'hi va afegir un de nou esprenent el saldo de les targetes de crèdit fins que van quedar ben seques i va haver de posar-ne el pagament a terminis. Havia acumulat també deutes a proveïdors, alguns dels quals, segons ens va confessar aquella nit, es negaven a continuar servint-nos si no pagàvem el que se'ls devia, i també tenia problemes per satisfer els impostos municipals.

Quan el pare va parar de parlar, la mare plorava i jo mateix tenia un nus a la gola provocat més pel fet de veure'l avergonyit i humiliat d'aquella manera que no pas pel desastre que ens explicava. Ell i la mare havien treballat tota la vida com animals perseguint quelcom que, al final, havia resultat ser només un miratge.

De cop i volta, però, el pare va animar l'expressió del rostre i va dreçar l'esquena.

—Tot i així, ens en sortirem —va dir una mica massa triomfalista.

Una altra carpeta plena de papers; sumes, restes, multiplicacions, divisions, un seguit de càlculs i gargots que riute'n tu de les operacions necessàries per resoldre el teorema de Fermat. I una llista de mesures urgents i dràstiques centrades en la reducció de la despesa i en l'augment dels ingressos, encara que fos venent la furgoneta i les quatre joies de la mare.

—...I, si tot va bé —va concloure el pare després de molta estona parlant—, si tot va bé, repeteixo, a final de cada mes només ens faltaran entre set-cents i vuit-cents euros per no ofegar-nos.

—I d'on els traurem? —vaig preguntar.

—T'he trobat feina.

Què?

—Feina?

—A la gestoria del Marcelino.

—Quina mena de feina?

—Una feina —es va impacientar tement alguna mena de resistència per part meva. Va repetir:— A la gestoria del Marcelino. Una feina per la qual cobraràs nou-cents euros al mes.

—Però si m'he preinscrit a la universitat, a criminologia!

—Ho hauràs de deixar per a l'any que ve, o per a quan les coses s'arreglin. L'horari a cal Marcelino és de nou a una i de tres a set de la tarda. Nou-cents euros.

Quan el pare va anar a demanar ajut al Marcelino, un amic seu del barri de tota la vida, aquest va pensar que la

millor manera d'ajudar-lo podia ser contractant-me a mi. Necessitaven una persona a la gestoria a partir de l'1 d'octubre. El Marcelino em coneixia i considerava que encaixava en el lloc de treball. Segons em va dir el pare, començaria fent de noi per a tot, portant encàrrecs, anant a buscar cafès al bar de baix i ajudant en tasques administratives. Així «aniria aprenent l'ofici».

—...Amb el temps pots anar ascendint dins de l'empresa.

—Com que amb el temps? En quant de temps penses? Has dit que només hi seria un any!

Les mirades de tota la família m'afusellaven. El pare, la mare, la Pili. Seria tan egoista per mirar únicament pel meu interès?

—Joan —va dir el pare—. Trobar una feina en els temps que corren és un miracle. Ho entens? Un miracle! I necessitem aquests diners, els necessitem desesperadament, si no ho volem perdre tot.

Què havia de fer, què havia de dir? M'havia passat la infantesa i l'adolescència escapolint-me de la feina del bar amb tanta habilitat com el mag Houdini s'alliberava de cadenes i de baguls tancats a pany i clau. I el cos em demanava esmunyir-me també d'aquella horrorosa perspectiva de papers, impresos, declaracions de renda, factures i cotitzacions a la seguretat social que no m'interessaven gens ni mica. De bona gana m'hauria aixecat de la cadira i hauria sortit corrents. Estava atrapat, però. No li podia fer allò a la família. Ja no era un nen.

Quan ets petit, et vols fer gran per tenir més llibertat i, a l'hora de la veritat, et trobes lligat per responsabilitats més grans i poderoses.

L'1 d'octubre, data de la meva incorporació a la feina

de la gestoria, va quedar marcat en negre en el calendari de la meva vida.

Només faltaven disset dies.

A més a més, no tenia ningú en qui recolzar-me. La Nines, ja sabeu, la meva xicota, havia tornat a Baltimore per estudiar, i s'hi estaria tot el curs. Ara només ens comunicàvem a través del Whatsapp, de xats, de l'Skype i de la xarxa.

Avergonyit, aclaparat per l'aforisme que diu que «ser pobre no és que sigui una llàstima; és que és ridícul», vaig acabar fent a la Nines un resum molt inexacte de la situació: li vaig dir que les meves notes no superaven les de tall per matricular-me a criminologia, que hauria d'esperar el curs següent i que ho aprofitaria per treballar mentre em preparava millor. Podria haver-li dit la veritat, és clar, però possiblement ella m'hauria ofert ajuda econòmica i hauria estat molt enutjós. Al cap i a la fi, la seva família era rica, i per als rics la crisi només volia dir que en guanyaven vuitanta en comptes de guanyar-ne cent. O potser que en guanyaven cent vint en comptes de cent.

No ho podia fer. No em sortia de dins. No passaria la vergonya d'un *pidolaire miserable*. No tenia cap més sortida que la gestoria.

Em sentia, però, xof, sense expectatives, amb la nòvia a l'altra banda de l'Atlàntic i el dia u d'octubre cada vegada més a prop.

3

A qui sí que li vaig explicar el que passava va ser al meu amic Chema Trallero, també conegut com *Xarxenèguer* per

analogia amb l'Arnold Schwarzenegger en els seus papers més musculats.

—Perfecte! —em va dir amb entusiasme—. Collonut, nano!

—Collonut?

—És clar! Collonut, magnífic, esplèndid!

—Com que collonut, magnífic i esplèndid? Però què dius?

—Els teus pares necessiten diners, oi?

—Sí.

—Doncs jo tinc la solució del teu, del seu, del vostre problema perquè precisament volia proposar-te un negoci que ens farà rics.

El Xarxe també estava a l'atur, però feia poc se li havia mort un tiet que li havia deixat uns diners en herència. No res que li solucionés la vida, uns quinze mil euros, però ell se sentia com si tot d'una el seu nom hagués d'aparèixer a la llista de milionaris de la revista *Forbes*.

Durant les hores mortes i llargues tan típiques de la persona aturada, havia descobert per internet una sèrie de televisió *vintage*, i li havia agradat tant que n'havia vist més d'una vegada tots els capítols en línia, amb el fervor d'un convers a una nova religió. La sèrie, dels anys setanta, es deia *Starsky i Hutch*, i explicava les trepidants aventures de dos detectius americans una mica fatxendes i molt donats als cops de puny i a les corredisses.

—Però de què coi m'estàs parlant, Xarxe? —el vaig interrompre.

—Una agència de detectius. Dos païos joves, dinàmics i potents treballant en equip, com l'Starsky i el Hutch: Trallero i Anguera. O, millor, Flanagan i Xarxenèguer, que sona més internacional. Jo seré el Hutch, a la sèrie el Hutch

liga més, i al cap i a la fi, tu tens nòvia, si és que encara no s'ha enrotllat amb algun milionari pijo de Baltimore. —La subtileza mai no havia estat un tret característic del meu amic.— Tinc diners per pagar el lloguer d'un despatx. El lloguem, posem una placa a la porta i a parar la mà!

Jo estava tan desesperat pel fet d'haver de treballar a la gestoria —ja érem a 14 de setembre, a mig mes de la meva incorporació—, que per un moment fins i tot vaig considerar seriosament la idea.

—No pot ser —vaig dir al final.

—Com que no? Si tu sempre has fet de detectiu!

—He jugat a fer de detectiu, però si he de comptar els diners que hi he guanyat, més m'hauria valgut dedicar-me a fregir hamburgueses al McDonald's. A més, per ser detectiu s'ha de tenir una llicència, i per aconseguir la llicència, s'ha de tenir el títol de criminologia, i jo ni tan sols em puc matricular a la carrera.

—Llicència? Vinga, home!

—Sense llicència, no pots declarar com a pèrit davant d'un tribunal, i moltes vegades aquest és un requisit indispensable per solucionar el problema del teu client. No pots facturar, si és que no ho fas en negre. Ningú no es refiarà de tu. I pots tenir problemes amb la justícia.

Mentre jo parlava, el Xarxe havia estat ocupat fent tota mena de gestos d'incredulitat i d'exasperació.

—I què, si hem de cobrar en negre? Així ens estalviem impostos! I si ve algun llepafils amb alguna feina de les que dius, d'acabar anant a declarar als tribunals, el derivem a una agència de debò i els cobrem una comissió! A més, no em vas dir que fa uns dies la Glòria del mercat et va encarregar un cas?

Cert. La Glòria, la peixatera, volia que esbrinés qui era

la persona o persones que feien córrer rumors i difamacions terribles sobre ella per tot el mercat. Que enganyava amb el pes. Que pintava els ulls dels peixos amb no sé quin producte tòxic perquè semblessin frescos quan en realitat estaven a un pas de la putrefacció. Que no complia cap de les normes higièniques de manipulació d'aliments. La Glòria sospitava de la Trini, la peixatera rival, i de la Maria Fe, la carnissera.

—Precisament —vaig dir al Xarxe—. I saps quant em va oferir pel servei? Cinquanta euros! Ens passem una setmana investigant pel mercat i guanyem cinquanta euros entre els dos. Aquí tens un exemple de quin seria el futur de la nostra empresa.

Amb la meitat de cinquanta euros a la setmana no hi havia manera d'arribar als nou-cents al mes.

Les meves negatives, a la proposta no afectaven gens ni mica el Xarxe. Li entraven per una orella i li sortien per l'altra sense deixar cap rastre en el cervell. Dia sí, dia no, tornava a l'atac. Fins i tot em va gravar un *pen* amb uns quants episodis de *Starsky i Hutch*. Tenia un cotxe vell, que li dèiem el Buga, que s'engegava fent contacte amb dos cables i tenia part de la carrosseria de fusta i subjectada amb filferros, i se'l va canviar per un Saab, de segona mà també, però en millor estat i més normal perquè passés desapercebut entre la multitud i negre perquè quedés camuflat de nit. Al segon dia de tenir-lo, però, va patir un rampell i se'l va pintar de vermell, amb una ratlla blanca en forma de fletxa als laterals, com el Ford Gran Torino dels detectius de la tele, i s'entrenava fent derrapatges i d'altres maniobres temeràries imprescindibles —segons ell— per atrapar els dolents quan comencéssim a perseguir-los.

Li va agafar una mena de febre. Llegia llibres de text re-

ferents a la seguretat privada, dels que s'usen en la carrera de Ciències de la Seguretat, i era capaç de recitar-te'n fragments sencers de memòria. «Detectiu encobert o de vigilància és l'agent encarregat d'observar, mitjançant un equip determinat, durant un espai de temps o bé esporàdicament, objectius consistents en persones o indrets per obtenir-ne una informació necessària».

El dilluns 16 de setembre, vaig haver d'anar a parlar amb el senyor Marcelino a la gestoria. Em sembla que vaig aconseguir fingir un cert entusiasme, perquè no volia deixar malament el pare, però vaig sortir d'allà molt més *depre* de com hi havia entrat. No és que el senyor Marcelino fos mala persona, és clar que no, ell només ens volia ajudar. Era la constatació que no volia acabar de cap manera en aquell despatx deslluït i polsós, atapeït de paperassa desendregada, amb una secretària rondinaire que em mirava malament i a les ordres d'aquell senyor de vestit rebregat i ulls neguitosos.

—Hauràs de venir afaitat, eh, noi?

—Afaitat? Ara es porta aquesta mena de barba.

—Afaitat, afaitat! I tens alguna corbata? Te n'hauràs de comprar mitja dotzena.

L'endemà, dimarts 17 de setembre, em vaig trobar un munt de llibres sobre la tauleta de nit. Els havia anat a buscar el pare a la biblioteca pública. Textos sobre administració d'empreses i similars.

—Si aprofites aquests dies per estudiar, faràs més bona impressió quan comencis a treballar a cal Marcelino —em va explicar el pare.

—Però que no havia de fer encàrrecs i portar cafès? Que no era una feina provisional?

Jo em preguntava: quanta gent s'havia ficat en un treball

que no li agradava només «de manera provisional» i al cap de vint anys s'havia trobat que encara hi era?

Què podia fer?

O em comprava a la Teletienda el disc de les *Cent Balades dels Més Ploramiques del Món* i em passava hores estirat al llit amb els auriculars posats, o bé passava a l'acció.

Vaig decidir passar a l'acció.

4

El Xarxe tenia raó en una cosa: l'única manera d'evitar la condemna a la gestoria perpètua era trobar una altra feina que m'agradés més i em donés els mateixos diners, els nou-cents euros imprescindibles per a la meva família. Si duia a casa nou-cents euros cada mes, el pare no em podria retreure res, i jo no hauria fallat a la meva família.

La feina que m'agradava era la de detectiu, és clar.

No tenia llicència, però vaig pensar que per treballar d'assistent en una agència, la llicència no seria imprescindible, ja la té el titular. Podia encarregar-me de les feines més feixugues que odien els detectius veterans: seguiments, vigilàncies, esperes. Podia, si calia, encarregar-me de redactar amb gràcia els informes dels companys de l'agència, potser més dotats per a l'acció que no pas per a la redacció. Podia, fins i tot, fer encàrrecs i anar a buscar cafès al bar.

La primera opció que vaig considerar va ser l'agència Biosca. Feia un temps havia conegut un detectiu que hi treballava. Havíem parlat i em semblava que li havia caigut bé. Es deia Àngel Esquius. Encara conservava la seva targeta professional amb un telèfon de contacte, i hi vaig trucar.

Em va contestar una veu de noia.

—No, l'Esquiús no hi és.

—Quan tornarà?

—No ho sabem. Ha sortit de viatge per qüestions de feina.

No vaig insistir, no volia fer-me pesat. Tampoc no volia anar a l'agència si l'Àngel Esquiús no hi era.

Mentrestant, aquell mateix dia vaig explorar una segona possibilitat.

Vaig pensar en un altre detectiu, anomenat Lahoz, a qui havia conegut feia temps. No era exactament el que jo considerava com a ideal de detectiu privat, però, vistes les circumstàncies, tampoc no em podia permetre anar amb miraments.

El Lahoz era un d'aquells detectius que treballen sols des d'un despatx atrotinat que fa ferum de whisky, tabac i perfums tòxics de rosses fatals. El vaig anar a veure en aquell edifici d'oficines de la ronda Universitat.

La porta era tancada. El rètol del negoci havia desaparegut deixant una marca rectangular a la porta. El timbre no funcionava. De tota manera, vaig tustar amb els artells.

Després d'insistir una estona, es va obrir la porta d'un despatx a l'altra banda del passadís i va treure el cap una dona de mitjana edat tenyida de ros, que semblava haver-se maquillat amb una brotxa de pintar parets.

—Que busques el Lahoz?

—Sí, que no hi és?

—No, ara mateix, no.

—Quan tornarà?

La rossa em va parlar mirant-se les ungles.

—A veure... Som al setembre, oi? Doncs, penso que

cap allà al juny o al juliol de l'any que ve li donaran el tercer grau i, si més no, podrà venir de dia.

—És a la presó? Per què?

—Pots comptar. Un malentès. —Va desaparèixer en el seu catau i va tancar la porta.

Bé, no estava disposat a deixar-me desanimar. M'hi jugava massa. L'endemà, vaig tornar a trucar a l'agència Biosca, i em van tornar a dir que l'Àngel Esquiús continuava de viatge i que ells seguien sense saber quan tornaria.

Vaig aconseguir un directori d'agències de detectius de Barcelona, decidit a visitar-les totes, una darrere l'altra, fins a aconseguir que em donessin una feina de nou-cents euros al mes. Dos dies sencers, el dijous 19 i el divendres 20, de primera hora del matí a última de la tarda. Trucant a portes i «miri, que busco feina...». Mirades de compassió, ganyotes de fàstic, portes tancades de cop davant dels morros.

Experiència frustrant. En algunes, no em van deixar ni passar de la porta; en d'altres on sí que vaig poder parlar amb algú, se'm van treure del damunt amb bones paraules i amb fórmules de l'estil «ara no necessitem ningú, però no t'amoïnis, si es donés el cas ja et trucaríem», subratllant «no truquis tu, ja et trucarem nosaltres», això sí, oblidant-se de demanar-me el número de telèfon.

L'única que em va obrir les portes estava especialitzada a perseguir morosos i aconseguir que paguessin, «el cas és que paguin, d'una manera o una altra, això queda a la teva iniciativa, però si necessites un bat de beisbol, te'n podem deixar un».

—Però això és legal? —vaig preguntar.

—Si els deixes prou acollonits per impedir que posin una denúncia, tot és legal.

—Ah.

Res. El Xarxenèguer continuava insistint i insistint amb la seva idea de muntar una agència de detectius condemnada al fracàs. Es va comprar per internet una sèrie d'artefactes que reunia en el que ell denominava *kit del bon detectiu*, i que consistien en un localitzador GPS, una pistola Taser que produïa descàrregues elèctriques, uns rossinyols que no sabia fer servir, un escut del Barça per dur a la solapa que amagava un micròfon minúscul i un munt d'aplicacions que convertien el seu smartphone en una eina que hauria deixat bocabadat el mateix James Bond.

A Baltimore devien haver allargat l'estiu amb un temps d'aquell que convida a passar la vida a l'aire lliure, perquè la Nines gairebé mai no estava en línia quan em connectava amb la intenció de parlar-hi i els missatges del Whatsapp eren del nivell de «ja saps que no m'agrada estar tot el dia mirant la pantalla del mòbil».

A casa, el pare insistia a fer-me classes particulars d'administració d'empreses, ignorant l'evidència del meu desinterès i el fet que ell havia demostrat una incompetència màxima a l'hora d'administrar la seva.

I l'Àngel Esquiús no tornava del seu viatge. Què coi estava fent? La volta al món amb tricicle?

El dia 24 de setembre, dimarts, a una setmana exacta del primer dia de treball a la gestoria, vaig decidir que no podia esperar més. Em vaig presentar a la seu de l'agència Biosca, a prop de la plaça Francesc Macià.

Em va obrir una senyora molt alta i una mica desmanegada. Abans no pogués obrir la boca, li vaig posar a la mà la targeta de l'Àngel Esquiús.

—Sóc amic del senyor Esquiús —vaig dir.

—Ets el noi que ha estat trucant? L'Àngel encara no ha tornat.

—Aleshores, m'agradaria parlar amb el cap de l'empresa.

—Si no tens hora concertada...

—És important.

Després de pensar-s'ho, em va fer passar. Vam creuar una sala amb taules i ordinadors per anar a parar a un despatx enorme, amb una decoració que semblava treta d'una pel·lícula ambientada al segle XIX, amb l'afegit modern d'un munt de pantalles de plasma que gairebé cobrien tota una paret. En algunes s'hi veien presentadors de noticiaris internacionals, d'altres captaven el senyal de càmeres situades a l'interior de l'agència, al replà de l'escala i a la façana. Allò semblava una obra d'art conceptual dedicada a la paranoia. Els televisors tenien el so apagat i el conjunt marejava una mica.

—Senyor Biosca, aquest noi insisteix a parlar amb vostè —va dir la secretària—. És amic de l'Àngel.

El senyor Biosca devia tenir més de seixanta anys i vestia amb l'estil que fa seixanta anys s'anomenava esportiu. Un vestit de llana de color torrat impecable i un mocador al coll en comptes de corbata. Era prim i calb, amb el cap en forma de bombeta i una mirada furtiva i nerviosa que neguitejava una mica. Un altre element inquietant era un segon home que hi havia al despatx: un paio que recordava l'increïble Hulk abans que li donessin la capa de pintura verda i es deixés créixer la cabellera. Embotit en un vestit amb costures dobles i assegut en una cadira amb les celles arrufades en un acte de profunda concentració, com si estigués debatent internament les grans preguntes que la filosofia encara no ha sabut respondre. Vaig suposar que era un guardaespalles.

—Seu, noi —em va dir el Biosca, amb un to de veu molts decibels pel damunt del que hauria estat necessari—.

Què et porta a Investigacions Biosca? La nòvia t'enganya? Un catedràtic de la facultat te la té jurada i vols que esbri-nem els secrets més terribles del seu passat per collar-lo i convertir els suspensos en matrícules d'honor garantides? Què t'estimes més que descobrim? Zoofília, pederàstia, que és un assassí en sèrie, un defraudador fiscal? En aquest moment l'Àngel Esquius no està disponible, però tenim altres detectius que resoldran el teu cas de manera impecable. A Investigacions Biosca mai no hem fallat a cap client. Som una màquina que funciona a la perfecció. Això sí, no et facis una idea equivocada: encara que siguis amic de l'Àngel, la màquina sempre necessita combustible. Bitllets de curs legal.

Vaig trigar uns segons a reaccionar, aclaparat per la constatació que havia caigut en mans d'un boig. La meva darrera esperança d'evitar la feina de la gestoria estava com un llum.

—No. Bé, jo, en realitat havia vingut a buscar feina.

—Feina?

—Sí. Treball.

—Busques feina? No en venem, d'això.

—De detectiu. O sigui, d'assistent de detectiu.

Li vaig explicar que, d'una manera o d'una altra i dintre dels límits de les meves possibilitats, sempre havia fet d'investigador privat des dels catorze anys, amb casos notables i resultats brillants. Que feia poc havia conegut el seu empleat Àngel Esquius en el decurs d'una investigació i que ell m'havia donat la seva targeta. Que tard o d'hora estudiaria criminologia, però que mentrestant volia començar a aprendre l'ofici, i que se m'havia acudit que cap altra agència seria millor que aquella de tant prestigi. Allò del prestigi ho vaig dir amb la intenció de fer-li la rosca.

Em va escoltar amb el cap una mica tort, arrufant el nas, com si comencés a sentir una pudor indefinible i desagradable. Quan vaig acabar, em va assenyalar amb el dit i em va fer un bon ensurt.

—No et diré que no —va dir—. De fet, l'agència necessita sang nova. Tot just acaba de plegar un dels nostres empleats. Comptava amb el meu jove nebot per substituir-lo, però, desgraciadament, el noi ha fugit a l'estranger amb la dona d'un professional de la lluita lliure i no vol saber res del negoci. Sí... podríem contractar algú jove, però no qualsevol. Has de saber que tots els empleats d'aquesta agència són especials. L'Àngel Esquius és un superdotat, amb un coeficient intel·lectual dos pams per damunt de la mitjana. Tenim un altre empleat que no és superdotat, si més no en l'aspecte del coeficient intel·lectual, però sap obrir portes i caixes fortes amb la mirada. Tenim una noia que amb el seu atractiu i la seva intel·ligència captiva els dolents i els converteix en ninots que li confessen els crims més horribles... «Especial», aquesta és la paraula que defineix Investigacions Biosca. Som especials. Ens agrada ser especials. Què tens tu d'especial?

Em vaig quedar sense paraules. «Digues alguna cosa, Flanagan, no et quedis callat».

—Posi'm a prova —vaig reaccionar al final.

—D'acord.

—Sí? —Gairebé vaig fer un crit. M'estava contractant?

—Et posaré una prova. Sir Lancelot va haver de superar la prova del Pont de l'Espasa; l'Hèrcules en va haver de passar dotze per assolir el seu objectiu; tu en tindràs prou amb una. —Va fer una pausa, per pensar, i després va afegir:— Resol el misteri dels bessons congelats i et garanteixo un lloc de treball amb nosaltres.

—Els bessons congelats?

—No saps de què et parlo?

—Sí —vaig mentir. Començàvem malament, començàvem fatal.— Sí, sí, sí, em sona, però ara no recordo els detalls exactes...

—Un misteri irresolt que ha desconcertat les ments més brillants del país. L'hauria investigat jo personalment, però, per desgràcia, no ha vingut cap client a encarregar-me el cas, i un detectiu de debò no mou ni un dit si no és a canvi de calés. Si no coneixes el cas, la teva primera feina serà assabentar-te del que va passar. Després, l'hauràs de resoldre d'una manera satisfactòria i definitiva. Quan arribi el moment, no dubtaré ni un segon a apropiari-me dels teus mèrits i utilitzar-ho com a publicitat per al negoci. D'aquesta manera m'hauràs demostrat que ets la mena de persona que es mereix un lloc a Investigacions Biosca. —Va afegir, taxatiu:— No cal que tornis si no em portes la solució.

Em vaig aixecar, no estic segur d'haver-me acomiadat d'aquell home estrafolari. Com un somnàmbul vaig travessar els despatxos i, al vestíbul, em vaig aturar per preguntar a la secretària alta i desmanegada:

—Aquest senyor... el senyor Biosca... És de fiar?

—Oh i tant! De vegades sembla que no hi toqui, però... bé, en fi, et pots refiar de la seva paraula. Fa tres anys ens va prometre que no ens apujaria el sou ni en somnis, i ho ha complert.

I això va ser tot.

En arribar a casa, descoratjat davant de l'ordinador, em vaig dir que no tenia cap altra opció. Seria una pèrdua de temps continuar la peregrinació per les agències de detectius de la ciutat. No disposava de temps. Havia de resoldre el misteri i ho havia de fer abans del fatídic dia u d'octubre.

Érem a 24 de setembre.

Disposava d'una setmana exacta per superar la prova.

En la soledat i la penombra del soterrani del bar del meu pare, en aquell racó que des de feia anys utilitzava com a despatx, vaig encendre l'ordinador i, a Google, vaig escriure «bessons congelats».

Al cap de mitja hora, m'incorporava molt abatut a la feina del bar. L'única cosa que havia tret en clar era que, set anys enrere, una dona havia dit que havia vist uns nens morts, no n'havia presentat cap prova i al final els nens havien desaparegut. Si és que alguna vegada hi havia hagut cap nen.